

Колись-то ще, во время оно,
Помпій Нума, римський цар,
Тихенький, кроткий государ,
Втомившись, пишучи закони,
Пішов любенько погулять
І одпочить. Та, спочивавши,
Додумать, як би то скувать
Кайдани на римлян. І, взявши
Гнучкий одноліток лози,
Каблучку заходивсь плести,
На шию б то. Коли погляне,
У холодочку під платаном
Дівча заквітчанеє спить...
Дріадам¹ нічого робить
Перед такою красою,
Перед богинею такою!
Сама Егерія в гаю,
Кленучи доленьку свою,
Повісилась. А мудрий Нума
І на дівча, і на цвіти
Дивується собі і дума:
«Який би ретязь² ще сплести?»

28 мая [1860],
С.-Петербург

Вірш — алегорична сатира на реформи й фальшиве народолюбстві! Олександра II, виведеного тут в образі римського царя Нуми Помпілія.

1. *Дріади* — за грецькою міфологією, лісові німфи — покровительки дерев.

2. *Ретязь* — ланцюг.